עניינים על פרשת השבוע ישיבת שעלבים תשע"ט

בט י אפרים אליעזר גרשון קליין

כ"ב אדר ב' ה'תשע"ט פרשת שמיני

INTENTION VS. EXPRESSION

ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא...ויקרבו לפני ה' אש זרה...ותצא אש... ותאכל אותם וימתו לפני ה'¹

D ftentimes, people can have noble intentions, but the way they channel those intentions can cause things to go awry. These words were made famous by the מלאך who repeatedly appeared in the dreams of the מלאך כוזר becomes פסול if performed incorrectly, no matter the purity of the intentions. Sometimes, we have מצוות purely based on intention. There is an קרבן becomes קרבן becomes פסול to eat if one had intention to eat it at the wrong time or in the wrong place. Even if he later changed his איסור כרת there is still an איסור כרת to eat this כונה.

There is an opinion brought down³ that בדי and אביהוא died because they came into the משכן drunk. However, משכן also brings down the רבי אליעזר of רבי אליעזר quoted in the אגמרא⁴ that they were מיתה because they paskined a halachic matter in front of their רבי, who was מיתה because they paskined a halachic matter in front of their אים, who was מיתה שפסק הלכה was, but it is interesting to note that there is another story in which someone paskined a הלכה in front of his רבי, and he wasn't punished with death. By analyzing our story with אביהוא and this other story, hopefully we can come to a better understanding of this הלכה and its ramifications, as well as its exceptions.

The אנור בולי הכהן שמואל בלי הכהן שמואל אנור. As שמואל was growing up and being mentored by עלי, there was a קרבן being offered. בהן this unterjected, this isn't necessary, as we know that a בול (חסר-וס) can do מרוש 'After this happened, שמואל agreed that שמואל gave a good שמואל but was חייב מיתה for being הלכה in front of his פוסק הלכה for being חייב מיתה was not put to death. This is because שמואל saved him by begging עלי. We know that obviously שמואל was not put to death. This is because חנה saved him by begging עלי. What exactly was happening here? Why was not oalmant that שמואל live? One answer is that this is the child that she davened for and sacrificed so much for. She didn't want to lose the "fruits of her labor" (no pun intended) and have a child that she didn't work hard for, as שמואל promised. Additionally, the שמואל brings down that before שמואל was born, a בני שראל במה בת קול בלישתים and leader of שמואל שמואל however, from the child's behavior, every mother who gave birth to a boy after this שמואל had would save them from the בת קול be the was חנה בת קול הובה התבלית ולה שמואל however, from the child's behavior, every mother knew that this was not the baby that would save him so he could fulfill his תכלית as the leader and savior. This is implied in the word "הזה". This is the one who will lead the Jews.

There's still an elephant in the room that can't be ignored. This story happened when שמואל was

1 ויקרא י.א-ב 2 עיין התחלת ספר הכוזרי 3 רש"י י.ב ד"ה "ותצא אש" 4 עירובין סג. 5 זה גם הלכה למעשה. עיין שו"ע יו"ד רמב.ד 6 ברכות לא: 7 עיין רש"י ויקרא א.ה ד"ה "ושחט...והקריבו" וזבחים לב. 8 שמואל א א.כז 9 ילקוט שמעוני על נ"ך רמז עח

בט י אפרים אליעזר גרשון קליין

כ"ב אדר ב' ה'תשע"ט פרשת שמיני

INTENTION VS. EXPRESSION

a kid. The חייב מיתה בידי שמים until he reaches the age of 20. This is learned from the Jews in the מדבר "When the Jews sinned by the מדגלים, the מדגלים says everyone from 20 and up is חייב מיתה for complaining about ארץ ישראל based on the negative report of the מיב מיתה מואל מואל was under 20, why was "utrying to condemn him to death?" wanted to kill שמואל was under 20, why was under 20, why was "utrying to condemn him to death?" was distressed about being barren, and שמי שולי tried to arouse his compassion. We know that חנה was distressed about being barren, and "Utrying for her to have a child. Realizing this, "עלי said "let me kill him, and I'll pray for a new child." עלי knew that מואל was destined to die young (he lived until 52). Therefore, he was assuring הוב מיתה חוב מיתה הוב מיתה states that the איסור בלכה ול הוב מיתה לרכה בסוק בסוק הוב מיתה הוב מיתה הוב מיתה הוב מיתה ול חלמיד מולים. If the מברושים הוב מיתה וה איסור הוב מיתה הוב מיתה מולים (as we saw in מברושים) מולים מולים וו ממרא שמואל וו בחיים וו ממרא וו ממרא הוב מיתה וו ממרא וויקרא וו אויקרא וו ממרא וו מברא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו היקרא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו היקרא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו הוקרא וו ממרא וו וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו מומרא וו ממרא וו ממרא וו ממרא וו מומרא וו מיתה וו מיתה וו מומרא וו מיתה וו מיתה וו מיתה וו מיתה וו מומרא וו מומרא וו מיתה וו שלי מיתה וו שוו שוו וו וו מיתה וו שלי מיתה וו וו שלי מיתה וו וו מיתה וו שלי מיתה וו שלי מיתה וו שלי מי

Now that we solved why שמואל was absolved from punishment, we have another problem. When בדב and אביהוא offered the איש ודה they did it based on the פסוף of "נותנו בני אהרן הכהן אש על המזבח" of "פסוף of "מובח" offered the אהרן, "מונתנו בני אהרן הכהן איש על המזבח" (and set wood on the fire)." If they based their actions off a מובח, as אהרן did, why did they die, and מואל didn't?! There is one striking difference between the two stories. בני אהרן only voiced his opinion, while the בני אהרן actually acted based upon their assumption. Their error wasn't in their mistake of incorrectly inferring the הלכה, but the fact that they acted based upon this incorrect inference in front of משה רבינו.

Additionally, the נפש החיים says that חנוכת המשכן was a "rebuilding of the world". There is a famous idea based on the בריסקר רב that when it comes to beginnings, everything needs to be done right. Just like the קרבן תמיד של שחר would have been מעכב the קרבן תמיד של שחר, the unauthorized offering of the בני אהרן messed up the beginning of a new era. Therefore, even according to the ones who say that the act that אביהוא performed in and of itself isn't enough to be תייב מיתה, performing the act in this specific חקופה is an exception, and was deserving of such a harsh punishment.

We are approaching the פסח יפטה, which celebrates the beginning of our people. As we experience יציאת מצרים once again, and start a new chapter in our lives, it is imperative that we start off on the right foot. The מורה הלכה לפני רבו 10 סוגיא teaches us that we can't always put our faith in ourselves, but we must put our faith in הקב"ה. We couldn't get out of מצרים alone, and we can't get out of anything alone. This הפסח, we should be זוכה to once again experience the ישועה of ישועה, but this time, we should come into it with a new perspective of who is really in charge. With this, we can go

```
10 שבת פט:
11 רש"י שם ד"ה "דל עשרין"
12 במדבר יד.כט
13 ריטב"א ברכות לא: ד"ה "מימר שפיר אמרת"
14 בן יהוידע ברכות לא:
15 רמ"א יו"ד רמב.ג
16 עץ יוסף ברכות לא:
17 ויקרא א.ז
```

18 There are those who say that אביהוא were indeed right in their שיטה, but the problem was not confirming with משה.

19 רשב"א עירובין סג. ד"ה "מאי דרוש" 20 חידושי הגרי"ז על תנ"ך אות קטו בס"ד עניינים על פרשת השבוע אפרים אליעזר גרשון קליין ישיבת שעלבים תשע"ט

כ"ב אדר ב' ה'תשע"ט פרשת שמיני

INTENTION VS. EXPRESSION

into שבועות and קבלת התורה properly, and carry this message with us through the rest of our lives.